

„Hoor eens juffrouw Bol! Dat je Trientje eens de ooren wascht, dat kan zijn nut hebben, maar wacht er mee tot ik uit ben. Je weet ik heb liefst een stil huis; mijn neef hoort je graag brommen en zal er dan wel een uurtje voor overhebben om naar je te luisteren; breng de eieren nu binnen en schenk onze thee in!”

Juffrouw Bol wierp den heeren een woedenden blik toe, trok de deuren met geweld dicht, hetgeen den dokter een gebaar van pijn ontlokte, en kwam een oogenblik later met twee eieren terug. Met bevende handen schonk zij de thee in, die natuurlijk over het kopje morste.

„Voorzichtig, juffrouw! voorzichtig! Het kopje is om uit te drinken en niet het schoteltje. Hoe is jou ei, Frank, 't mijne is een bikkel gelijk, u weet, juffrouw, drie minuten en deze hebben er bepaald tien minuten overgedaan. Wil u mij een ander bezorgen?”

„Ik hou wel van harde eieren,” zeide Frank en at het zijne met smaak op, „meer dan van zachte.”

„Harde zijn onverteerbaar! Ik duld ze niet aan mijn tafel.”

„Dat valt me mee!” bromde juffrouw Bol.

„Zorgt u voor een nieuw ei.”

„Als 't belieft.”

„Voor mijnheer ook!”

„Dat doe ik niet.”

„Je zult het doen!”

„Neen.”

„Juffrouw.”

De dokter lichtte zijn wenkbrauwen op en zag haar ernstig, zelf streng aan; zij ontweek zijn blik, werd zenuwachtig en wierp de melkpot omver.

„Daar heb je 't nu, dat komt van al dat gezeur!”

En als een wervelwind stooft zij de kamer uit.

„De eieren, juffrouw, denkt u aan de eieren!” riep de dokter haar bedaard na.

„Oom,” zeide Frank, toen zij zich verwijderd had, „dat gekibbel met een dienstmeid, hoe houdt u 't vol?”

De dokter lachte.

„Wat wil je, Frank! Je raakt op 't laatst gewend aan je oude huismeubels. Zij heeft veel goeds, alleen zulke buien heb je soms te wachten.

„Oom,” zeide de jonkman na een poos, „wat heeft u een kleurloos bestaan?”

„Vind je? Dat dunkt me niet. Afleiding genoeg. Van nacht ben ik er twee keer uit geweest onder regen en wind, eens voor een boer, die een koliek had, en eens om een armen kleinen kerel in de wereld te helpen, die hem weinig plezier belooft. Als dat geen afleiding, geen kleur is, dan weet ik het niet.”

„Dat bedoel ik niet, dat is uw werk! Maar wat glans, wat gloed geeft aan 't leven, kunst, liefde, poëzie, dat mist u geheel.”

„Wel neef, ik dacht dat je die dingen ook al gezien en onderzocht had en tot de slotsom was gekomen: „'t Is alles ijdelheid”.”